

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΖ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1622

Κυριακὴ Η' Λουκᾶ (Λουκ. 10,25-37)
10 Νοεμβρίου 2013

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αυγουστίνος Ν. Καντιώτης

Περὶ ἀσπλαχνίας

ΣΗΜΕΡΑ, ἀγαπητοί μου, σὲ ὄλους τοὺς να-
σοὺς τῆς Ὁρθοδοξίας ὡς εὐαγγέλιο διαβά-
ζεται, ἀπὸ τὸν εὐαγγελιστὴ Λουκᾶ, ἡ **παρα-
βολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου**. Τὴ γνωρίζουν καὶ
τὰ μικρὰ παιδιὰ, ἀλλὰ τὴ θαυμάζουν καὶ οἱ με-
γαλύτεροι σοφοί. Ἐπειδὴ ὁμως στὸ κήρυγμα
ὁ σατανᾶς μᾶς κάνει ὄλους βιαστικούς καὶ ἀν-
υπόμονους, θὰ πῶ μόνο λίγα σύντομα λόγια.

Κάποιος ἄνθρωπος ξεκίνησε νὰ πάη πεζῇ
ἀπὸ μία πόλι σὲ ἄλλη. Εἶχε βαδίσει ἄρκετὰ χι-
λιόμετρα στὴν δημοσίᾳ ὁδὸ, ὅταν σὲ κάποια
καμπὴ τοῦ δρόμου, μέσ' ἀπὸ μιὰ πυκνὴ λόχμη,
κρυμμένοι πίσω ἀπὸ ἓνα βράχο, ξεπήδησαν
μπροστὰ τοῦ **λησταί**. Τοῦ φώναξαν «ἄλτ» καὶ
σταμάτησε. Ἐκανε ν' ἀντισταθῇ, ἀλλ' αὐτοὶ τὸν
χτύπησαν, κι ἀφοῦ τοῦ πήραν ὅ,τι εἶχε πάνω
τοῦ τὸν ἄφησαν πληγωμένο ἐκεῖ χάμω.

Στὴν κατάστασι ποὺ ἦταν ἤθελε βοήθεια.
Σὲ λίγο περνάει ἓνας καβάλλα σὲ ἄλογο. Ἦ-
ταν ἱερεὺς τοῦ Ὑψίστου. Ὁ **τραυματίας** εἶπε
μέσα του· Αὐτὸς θὰ μὲ σώσῃ, ἄνθρωπος τοῦ
Θεοῦ εἶνε... Ἀλλ' αὐτὸς, ὅταν πλησίασε, ἔρ-
ριξε μιὰ ματιὰ, κέντησε τὸ ζῶο του κι ἀπομα-
κρύνθηκε. Σὲ λίγο περνάει ἄλλος· αὐτὸς ἦταν
λευίτης, εἶχε δηλαδὴ μικρότερο ἱερατικὸ ἀξίω-
μα, ἦταν ἄς ποῦμε διάκονος. Ὁ τραυματίας πε-
ρίμενε μήπως αὐτὸς δείξῃ συμπόνια. Ματαιῶς
ὁμως ἀπομακρύνθηκε κι αὐτὸς ἀδιάφορος.

Ἐν τῷ μεταξύ ἄρχισε νὰ βραδιάζῃ. Καὶ νὰ
τώρα φαίνεται κάποιος ἄλλος. Καθὼς ὁμως
πλησιάζει, ὁ πληγωμένος τὸν διακρίνει καὶ ψι-
θυρίζει Ὡχ, χάθηκα!... Κρύος ἰδρώτας τὸν ἔπια-
σε· αὐτὸς ποὺ ἐρχόταν ἦταν ἐχθρός, θανάσι-
μος ἐχθρός. Ἰουδαῖος ὁ τραυματίας, **Σαμαρείτης**
ἐκεῖνος, καὶ μεταξύ τῶν δύο ἐθνῶν ὑπῆρχε
μῖσος ἀσπονδο. Τώρα αὐτὸς θὰ μ' ἀποτελει-
ώσῃ, μονολόγησε, θὰ μοῦ δώσῃ τὴ χαριστικὴ
βολή... Ἐγινε λοιπὸν ἔτσι, Ὡχι. Ἀντιθέτως· ὁ
Σαμαρείτης σταμάτησε, κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἄλογο
καὶ τοῦ προσέφερε τὶς πρώτες βοήθειες· τὸν

ἔπλυνε μὲ κρασί καὶ τὸν ἄλειψε μὲ λάδι ποὺ εἶ-
χε μαζί του, ἔδεσε τὶς πληγὲς μὲ προχείρους
ἐπίδεσμους (ποὺ θὰ ἔκανε σχίζοντας ἴσως τὸ
πουκάμισό του), μ' ἓνα λόγο τὸν νοσήλευσε.

Μετὰ τὸν σήκωσε στὸν ὦμο, τὸν ἀνέβασε
στὸ ἄλογό του, ἔγινε ἀγωγιάτης, καὶ τὸν ὠδή-
γησε σ' ἓνα **πανδοχεῖο**, σ' ἓνα χάνι. Ἐκεῖ κά-
θησε ὅλη τὴ νύχτα στὸ προσκέφαλό του καὶ
τὸν ὑπηρετοῦσε. Καὶ τὸ πρωὶ φώναξε τὸν ξε-
νοδόχο καὶ τοῦ λέει· Περιποιήσου τον, κι ὅ,τι
ξοδέψῃς, θὰ γυρίσω ἐγὼ νὰ σ' τὰ πληρώσω.

Τί βλέπουμε ἐδῶ; Ἐνα τραυματία, ποὺ εἶχε
ἀνάγκη ἐπειγούσης βοηθείας, κι ἀπέναντί του
τρεῖς ἀνθρώπους· ἀπὸ αὐτοὺς οἱ δύο πέρα-
σαν ἀδιάφοροι, ἐνῶ ὁ τρίτος, παρ' ὅλο ὅτι ἀ-
νῆκε στοὺς ἐχθρούς του, ἔδειξε σπλάχνα οἰ-
κτιρμῶν, ἐλέησε, βοήθησε καὶ ἔσωσε τὸν τραυ-
ματία. Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ «**Σαμαρείτης**», ποὺ
κατέβηκε ὄχι ἀπὸ τὸ ζῶο του ἀλλ' ἀπὸ τὸν
οὐρανὸ ἐδῶ στὴ γῆ; Ὡ μυστήριον, ὦ θαῦμα
ποὺ ὑπερβαίνει κάθε ἄλλο! εἶνε ὁ **Υἱὸς τοῦ
Θεοῦ**, «ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ κύ-
ριος τῶν κυριευόντων» (Ἀ' Τιμ. 6,15). Καὶ οἱ ἄνθρω-
ποι - οἱ Ἰουδαῖοι, κοντὰ στὰ ἄλλα παρωνύμια
- παρατσούκλια ποὺ τοῦ ἔδωσαν, τὸν ὠνόμα-
σαν καὶ Σαμαρείτη, γιὰ νὰ τὸν περιφρονη-
σουν. Ἀλλ' αὐτὸς ἔσωσε τὸν ἄνθρωπο.

Κανεῖς μὰ κανεῖς ἄλλος μέσα στοὺς αἰῶ-
νες δὲν **ἀγάπησε τὸν ἄνθρωπο** ὅπως ὁ Χρι-
στός. Λέει πὼς σ' ἀγαπάει ἡ γυναίκα σου - ψέ-
ματα σοῦ λέει· λένε ὅτι σ' ἀγαποῦν τὰ παιδιὰ
σου - ψέματα λένε· λένε ὅτι σ' ἀγαποῦν οἱ φί-
λοι σου - ψέματα. Θὰ ῥθῃ ὥρα ποὺ θὰ σ' ἀ-
φήσουν ὀλομόναχο. Ἐνας μόνον θὰ μείνῃ κον-
τά σου, κι αὐτὸς εἶνε ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χρι-
στός, ὁ καλὸς Σαμαρείτης, ποὺ προσφέρει τὴ
βοήθειά του σὲ κάθε πονεμένο.

Πέρασαν ἀπὸ τότε ποὺ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ
ὁ Κύριος εἴκοσι αἰῶνες, ἀλλ' αὐτὴ ἡ παραβολὴ
παραμένει ἐπίκαιρη. Μιλάει ἔχοντας ὑπ' ὄψιν

του όχι μόνο την εποχή εκείνη αλλά και τη σημερινή. Όπως τότε υπήρχαν δυστυχισμένοι που ζητούσαν βοήθεια, έτσι και σήμερα ανारीθμητοι άνθρωποι είναι κι αυτοί τραυματισμένοι και ζητούν βοήθεια. Είναι φτωχοί, που δεν έχουν ένα κομμάτι ψωμί· είναι γυμνοί, που δεν έχουν ρούχο να σκεπαστούν· είναι άστεγοι, που δεν έχουν καλύβια να στεγαστούν· είναι χήρες και όρφανά, που ζητούν προστασία· είναι άρρωστοι, που βογγάνε πάνω στα κρεβάτια και δεν έχουν ούτε γιατρό ούτε φάρμακα· είναι νέοι άνεργοι, που χτυπούν πόρτες και κανείς δεν τους μισθώνει· είναι πρόσφυγες, που περιπλανώνται εδώ κ' εκεί· είναι... Τί ζητούν όλοι αυτοί; **«Βοήθεια!» φωνάζουν.** Ακόμα και στην Αμερική, που θεωρείται το πλουσιότερο κράτος, κοντά στους ουρανοξύστες υπάρχουν φτωχοί που στερούνται και τα αναγκαία. Και στη Ρωσία, που οι κυβερνήτες της κάποτε υποσχέθηκαν ότι θα σβήσουν τη δυστυχία, βλέπουμε ότι κ' εκεί υπάρχουν φτωχοί. Πείνα λοιπόν στην Αμερική, πείνα στη Ρωσία. Πείνα πρό παντός – που; Στην Ασία και την Αφρική· εκεί πεθαίνουν κάθε μέρα παιδιά σαν τις μύγες!

Δεν υπάρχουν άραγε τρόφιμα; Υπάρχουν. Υπάρχουν αποθήκες και ψυγεία με εκατομμύρια τόννους σιτάρι, γάλα, κρέατα και κονσέρβες, βουνά όλόκληρα από βούτυρο. Και όμως ούτε σπυρί ούτε σταγόνα δεν προσφέρεται για τους πεινασμένους του πλανήτη. **Άσπλαχνη κοινωνία.** Προτιμούν να τα κάψουν, να τα ρίξουν στα ποτάμια, ενώ μπορούν τόσο πολλά να κάνουν. Μην πάμε όμως μακριά· και η δική μας χώρα, που ήταν κάποτε φτωχή, σήμερα δεν είναι· δόξα τῷ Θεῷ είναι αὐτάρκης. Τί κάνουμε λοιπόν; Ούτε ένα τόννο δεν δίνουμε· που έπρεπε να φορτώσουμε καράβια με την ελληνική σημαία και να πάμε εκεί να δώσουμε τη μάχη έναντίον της πείνας, της φτώχειας και της δυστυχίας, και να δοξάσουν οι ίθαγενείς το Θεό που ἐπὶ τέλος μιὰ μικρὴ χριστιανικὴ χώρα τοὺς σπλαχνίστηκε. Ἀλλὰ τί κάνουμε· ἀνοίγουμε κ' ἐμεῖς χωματερές και θάβουμε ἐκλεκτὰ προϊόντα.

Κάποτε ὁ τόπος αὐτὸς γεννοῦσε μεγάλους **εὐεργέτες.** Τὸ οὐράνιο αὐτὸ εἶδος δὲ φυτρώνει πλέον στὰ βράχια μας. Κάποτε παιδιά τῆς Ἑλλάδος ἔφευγαν πάμπωχα, μόνο με τὴν εὐχή τῶν γονέων τους, πηγαιναν μακριὰ στὰ ξένα, κ' ἐκεῖ με σκληρὴ δουλειὰ δημιουργοῦσαν μεγάλες περιουσίες. Καὶ προτοῦ νὰ πεθάνουν, ἄφηναν ὅλα τους τὰ ὑπάρχοντα στὸ γένος. Ἔτσι ἡ πατρίδα μας, ἰδίως ἡ Ἀθήνα, εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἰδρύματα τέτοιων εὐεργετῶν. Ἐ-

νας ἀπὸ αὐτοὺς, ὁ Γεώργιος Ἀβέρωφ, φτωχὸ παιδί, ἔφυγε ξυπόλητο ἀπὸ τὸ Μέτσοβο με τὴν εὐχή τῆς μάνας του. Πῆγε στὴν Ἀλεξάνδρεια. Ἐργάστηκε, κοπίασε τριάντα χρόνια κι ἀπέκτησε πλοῦτο. Καὶ τί τὸν ἔκανε; Γιὰ τὸν ἑαυτό του δὲν κράτησε οὔτε μία λίρα· πέθανε φτωχός. Ὅλα τὰ ἔδωσε γιὰ τὴν Ἑλλάδα! Καὶ μ' ἐκεῖνα τὰ χρήματα ἡ μικρὴ πατρίδα μας, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἔφτειαξε τὸ θωρηκτὸ «Ἀβέρωφ», τὸ θρυλικὸ πολεμικὸ καράβι με τὸ ὁποῖο μαντρώσαμε στὰ Δαρδανέλλια τὸν τουρκικὸ στόλο.

Ποῦ σήμερα τέτοιοι εὐεργέτες; Στυγνοὶ ἀπέναντι στὴ δυστυχία. Σ' ἓνα χωριὸ βγήκε ὁ παπᾶς ἀπὸ σπῖτι σὲ σπῖτι σὲ ἡμέρα ἔρανοῦ γιὰ φιλανθρωπικὸ σκοπὸ. Τί μάζεψε; οὔτε ἓνα χιλιάρικο. Λυπημένος μοῦ ἀνέφερε στὸ τηλέφωνο· Δυστυχῶς ὁ ἔρανος ἀπέτυχε. Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ ἦρθαν μουσικὰ συγκροτήματα ἀπὸ μακριὰ με τραγουδίστριες, ἔστησαν ἐξέδρα στὸ κέντρο τοῦ χωριοῦ, και τραγουδοῦσαν ἀπὸ δῦσι τοῦ ἡλίου ὡς τὸ πρωί. Καὶ γέροι ἀκόμα ἀσπρομάλληδες γλεντοῦσαν και ὠργιάζαν μαζί με τοὺς νέους. Καὶ πόσα μάζεψαν οἱ νυχτερίδες τῆς ἡδονῆς; Ὁ παπᾶς ἓνα χιλιάρικο, αὐτὲς τριακόσες χιλιάδες. Ὡ Θεέ μου, ὅλα γιὰ τὸ διάβολο· τίποτα γιὰ τὸ Χριστό, **τίποτα γιὰ τὸν πλησίον!**

Ὅτ᾽ αὐτὸς δικάσῃ ὁ Θεός. Ἡ πιὸ μεγάλη ἁμαρτία ποιά εἶνε; Εἶνε και ἡ πορνεία, και ἡ μοιχεία, και ἡ βλασφημία· ἀλλὰ χειρότερη εἶνε ἡ ἀσπλαχνία, τὸ νὰ στέκεσαι ἀδιάφορος. Τυφλοὶ ὅσοι δὲ βλέπουν τὴν δυστυχία, κουφοὶ ὅσοι δὲ συγκινοῦνται ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινο πόνο.

Ἄς ξερριζώσουμε, ἀδελφοί μου, ἀπ' τὴν καρδιά μας τὴν ἀσπλαχνία. Ἄνθρωπος ποὺ δὲν πονάει τὸν ἄλλο δὲν εἶνε Χριστιανός. Ἡ κυριώτερη ἐντολὴ τοῦ εὐαγγελίου εἶνε ἡ **ἀγάπη**· εἶνε τὸ ὀξυγόνον τῆς ἀνθρωπότητος. Αὐτὴ νὰ καλλιεργήσουμε μιμούμενοι τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἄς σκορποῦμε τὸ καλὸ. Ἐκεῖνο ποὺ σοῦ περισσεύει δὲν εἶνε γιὰ τσιγάρο, γιὰ οὔζο, γιὰ τόσα ἄλλα περιττὰ και ἁμαρτωλά· «εἶνε τῆς χῆρας, τοῦ ὀρφανοῦ και μὴν τὸ σπαταλᾶτε». Γιατί «τὸν ἄσπλαχνο, με τοὺς ἀθέους θὰ κατακρίνη ὁ Χριστός».

Γι' αὐτό, ὅταν γίνεται ἔρανος τῆς Ἐκκλησίας μας, νὰ σπεύδουμε πρόθυμα. Ἐκεῖ ἀξίζει νὰ σημειώνωνται τὰ ρεκόρ, και ὄχι τόσο στὰ διάφορα ἀθλήματα και τὶς διασκεδάσεις. Νὰ εἴμαστε **πρῶτοι στὴ φιλανθρωπία**, πρὸς δόξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε και ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**